

Pytania prejudycjalne

Czy zasadę *ne bis in idem*, zagwarantowaną w art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w związku z obowiązkiem osiągnięcia przez Rumunię celów określonych w decyzji dotyczącej mechanizmu współpracy i weryfikacji (decyzja Komisji Europejskiej 2006/928), należy interpretować w ten sposób, że postanowienie o umorzeniu postępowania wydane przez prokuraturę po uzyskaniu istotnych dowodów w danej sprawie stoi na przeszkodzie ponownemu ściganiu tej samej osoby za ten sam czyn, choć na podstawie innej kwalifikacji prawnej, ponieważ wspomniane postanowienie jest prawomocne, chyba że zostanie stwierdzone, że okoliczność, na której oparto postanowienie o umorzeniu postępowania, nie istnieje lub że pojawiły się nowe fakty lub okoliczności, które wskazują, że okoliczność, na której oparto postanowienie o umorzeniu postępowania, już nie istnieje?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wiesbaden (Niemcy) w dniu 1 lutego 2022 r. – RL/Landeshauptstadt Wiesbaden

(Sprawa C-61/22)

(2022/C 213/30)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: RL

Strona pozwana: Landeshauptstadt Wiesbaden

Pytanie prejudycjalne

Czy obowiązek umieszczania i przechowywania odcisków palców w dowodach osobistych na podstawie art. 3 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2019/1157⁽¹⁾ narusza prawo Unii wyższego rzędu, w szczególności

- a) art. 77 ust. 3 TFUE,
- b) art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- c) art. 35 ust. 10 RODO⁽²⁾

i w związku z tym jest nieważny z jednego z tych powodów?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1157 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie poprawy zabezpieczeń dowodów osobistych obywateli Unii i dokumentów pobytowych wydawanych obywatelom Unii i członkom ich rodzin korzystającym z prawa do swobodnego przemieszczania się (Dz.U. 2019, L 188, s. 67)

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 24 listopada 2021 r. w sprawie T-370/20, KL/Europejski Bank Inwestycyjny, wniesione w dniu 2 lutego 2022 r. przez Europejski Bank Inwestycyjny

(Sprawa C-68/22 P)

(2022/C 213/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: G. Faedo, I. Zanin, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: KL

Żądania wnoszącego odwołanie

W swojej skardze EBI wnosi do Trybunału o:

- uwzględnienie odwołania jako dopuszczalnego i zasadnego
- uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-370/20;
- jeśli Trybunał uzna, że stan sprawy pozwala na wydanie orzeczenia, uwzględnienie żądań przedstawionych przez EBI w pierwszej instancji;
- obciążenie KL kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania EBI podnosi dwa zarzuty.

Zarzut pierwszy, złożony z czterech części, dotyczy błędnej wykładni wewnętrznych przepisów EBI dotyczących niezdolności do pracy.

Po pierwsze, Sąd naruszył prawo w odniesieniu do pojęcia niezdolności do pracy, o którym mowa w art. 46–1 przepisów przejściowych dotyczących systemu emerytalno-rentowego mającego zastosowanie do pracowników EBI (RTRP) i w art. 11.1 przepisów administracyjnych EBI. Uznając, że pojęcie niezdolności do pracy w rozumieniu tych artykułów należy interpretować w ten sposób, że odnosi się ono do członka personelu EBI, który został uznany przez komitet ds. inwalidztwa ustanowiony przez EBI za niezdolnego do ponownego podjęcia obowiązków służbowych lub równorzędnych obowiązków w tej instytucji, Sąd przeinaczył brzmienie i treść przepisów wewnętrznych EBI i przyjął wykładnię sprzeczną z racją bytu renty inwalidzkiej jako środka ochrony socjalnej.

Po drugie, Sąd naruszył prawo, wykluczając kompetencję komitetów ds. inwalidztwa ustanowionych przez EBI do orzekania w przedmiocie zdolności pracownika banku do podjęcia działalności poza bankiem na ogólnym rynku pracy.

Po trzecie, Sąd naruszył prawo dokonując wykładni art. 46–1 RTRP i art. 11. 1 przepisów administracyjnych w oparciu o rozumowanie polegające na zastosowaniu analogii do art. 78 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej.

Po czwarte, Sąd naruszył prawo, odrzucając dokonaną przez EBI wykładnię art. 51–1PPTR i nie dokonując wykładni tego artykułu w związku z art. 46–1 PPTR.

Zarzut drugi, złożony z dwóch części, dotyczy dwojakiego przeinaczenia okoliczności faktycznych.

Po pierwsze, Sąd naruszył prawo, uznając za prawnie wiążące dokumenty komitetu ds. inwalidztwa, które nie zostały podpisane przez wszystkich jego członków.

Po drugie, Sąd błędnie ocenił treść opinii komitetu ds. inwalidztwa, ponieważ uznał, że komitet stwierdził, iż skarżący jest niezdolny do pracy w EBI, podczas gdy formularze podpisane przez wszystkich członków komitetu stwierdzały, że skarżący nie jest niezdolny do pracy.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrchní soud v Praze (Republika Czeska) w dniu 7 lutego 2022 r. – ALD Automotive s.r.o./DY, syndyk masy upadłości dłużniczki GEDEM-STAV a.s.

(Sprawa C-78/22)

(2022/C 213/32)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Vrchní soud v Praze